

عنوان مقاله:

بررسی فرهنگ عامه مردم سیستان و بلوچستان با تکیه بر ترانه ها و لالایی ها

محل انتشار:

پژوهشنامه مطالعات راهبردی در علوم انسانی و اسلامی، دوره 5، شماره 59 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

عبدالجبار جدگال - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی / دانشگاه پیام نور کرمان / مقطع متوسطه دوم

خلاصه مقاله:

سرودها و سروده ها از کهن ترین و مهم ترین اجزای فرهنگ عامه هستند. انسان ها از کهن ترین اعصار، اندیشه های خود را هنگامی که می خواستند با نهایت احساس و عاطفه بیان کنند و به مخاطب منتقل سازند، آن را به صورت «سروده» در می آوردند و آن گاه که آن سروده را آهنگین می خواندند، «سرود» پدید می آمد. سرودها و سروده ها از دیرباز حتی از عصر غارنشینی و شکار در زندگی بشر حضور دارند؛ برخی از آن ها جزئی از آیین های شکار بودند، برخی نیایش طلب باران، برخی درخواست پیروزی در نبرد و برخی شکرگزاری برای پیروزی بودند. همچنین سوگ سروده ها و جشن سروده ها و لالایی ها و آواز هایی که هنگام کار به آدمی نیرو می بخشد و جمعیت کارگران را هماهنگ و متحد می سازد، بخش های دیگر آواز در فرهنگ عامه هستند. مردمان کشور کهنسال ایران جایگاهی درخور و شایسته در فرهنگ عامه بشری دارند و در میان ایرانیان، مردمان سیستان و بلوچستان پیشروان تاریخ و فرهنگ و تمدن ایرانی هستند. با بررسی فرهنگ عامه مردم سیستان در می یابیم که این مردم از روزگاران بسیار دور، سرودها و سروده ها را به عنوان محملی برای بیان اندیشه و احساس خود به کار می گرفتند و حجم شایسته ای از آوازه ها و لالایی ها را از خود به یادگار نهاده اند. در این تحقیق بر آنیم که با روش تحلیلی و توصیفی و با تکیه بر داده های کتابخانه ای و میدانی به بررسی فرهنگ عامه مردمان سیستان و بلوچستان با تکیه بر آوازه ها و لالایی ها بپردازیم. یافته های این مقاله حکایت از آن دارد که مردمان سیستان و بلوچستان به مناسبت های گوناگون و به مقاصد و اغراض متنوع به خلق آثار درخور توجه در حوزه سرودها و سروده ها پرداخته اند و از مهم ترین آفرینندگان و نیز وارثان این حوزه از فرهنگ عامه در ایران و جهان هستند.

کلمات کلیدی:

ایران، سیستان و بلوچستان، فرهنگ عامه، آواز، لالایی، موسیقی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1961586>

